

lennék én is nemzetközi, — csak lenne vagy száz millió a magyar, lenne csak miénk az öt világrész számos gyarmata, vagy Európa nagy része, élnek csak a föld minden pontján milliószámra tekintélyes, gazdag, művelt magyar ember, tanulna csak a mi kedvünkért minden más nép magyarul, lenne csak minedn szeszélyünk parancs, minden ötletünk világ-divat! Sőt kijelentem, hogy ez esetben magam is neki mennék azoknak a magyaroknak, akik korlátok közé akarnák a nemzetet szorítani s világpolgári szólammal nemzetközinek mondanám magamat. — De ma nem ülök fel a nagy nemzetek furfangjára. Ti honi „kozmpoliták” pedig lépre mentek. Nem is vagytok „nemzetközies”, hanem csak külföldiektől — jobbra németektől — elbolondított magyarok.

— Tehát éljen a sarkantyus eszima és az árvalányhaj!

— Nem. — Éljen a proletár-cilinder és a szanszkülött laktópán!

P. L.

A szegedi rikkancsok.

(Saját tudósítónktól.) A szegedi rikkancsok most nagy bajban vannak. Nemsokára itt lesz október tizenötödike és ettől kezdve csak arképes igazolvánnyal és karszalaggal lehet kilépni az utcára. Karszalagot és igazolványt csak azoknak ad a rendőrfőkapitány, akik tizennyolc esztendősek elmúltak.

A rendelet életbelépésével egy egészen új zene harsan fel a szegedi korzón. A vékony, sivitó hangokat vastag, tekintélyes, bömbölő kiáltások váltják fel. A tizennyolc éven felüliek fogják kiabálni az utcai lapok nevét.

De mi lesz a tizennyolc éven aluliakkal?

E kérdésre néhány itt következő pillanattal fog felelni, amelyek a szegedi kis rikkancsokról készültek.

*

A szegedi főkapitány minden más város rendőrfőkapitányát megelőzően már is életbeléptette az utcai lapok elárusítását megrendszabályozó miniszteri rendeletet és így nagyon természetes, hogy Szegeden tizennyolc éven aluli gyermekek már ma sem árulhatnak újságot az utcán.

Az utcai lapok kiadóhivatalai most úgy igyekeznek megoldani a nehéz problémát, hogy a gyerekeket majd a lapoknak házhöz való szállítására és kihordására fogják alkalmazni.

Egy ilyen gyerek tegnap csendesen ment a Kossuth Lajos-sugárúton. Amint meggy mendegél a hóna alatt az újságokkal, egyszerre csak hozzálép egy uriember:

— Öcsém, nesze egy krajcár, adjál egy újságot.

— Nem adhatok, — feleli a gyerek — mert én csak lapkihordó vagyok.

— Nem baj öcsém. Azért nekem eladhatsz egyet. Ugysem tudja meg senki.

— Akkor adok. Tessék, itt egy lap — mondja erre a gyerek és átnyújtja az újságot.

— Igen? No megállj, te gazember, hát te lapot árulsz az utcán? Gyerünk csak befelé.

— Hova? — kérdi a gyerek ijedten.

— A rendőrségre — feleli szigorúan az uriember, akiről kiderül, hogy nem más, mint egy civilbeöltözött rendőrtisztviselő.

Ilyen trükkel dolgozik a szegedi rendőrség, hogy az egészen kiskorú gyermekeket már most elriassza az utcai elárusítás-tól.

Egy kis rikkancsgyerek, aki alig lehet több tizenhárom évesnél, már egy hét óta minden áldott nap megjelenik a rendőrségen és könyörög, hogy neki is adjanak fényképes igazolványt, vagy karszalagot.

— Mit akarsz te kölyök? Hiszen még tizenkét éves sem vagy — mordul rája a rendőrtisztviselő.

— Dehogyan nem. Éppen most multam tizennyolc.

— Mutasd a keresztleveledet, akkor elhiszem.

Másnap, harmadnap, negyednap a kis rikkancs megint beállított.

— Elvesztettem a keresztleveletem, — mondta mindannyiszor — de addig is, amíg megtalálom, adjon legyen szíves igazolványt.

Ma reggel a rikkancs megint beállított a rendőrségre és két kis fiú volt a társaságában.

— Hoztam két tanút?

— Minek? — kérdi a rendőrtisztviselő.

— Ezek majd igazolják, hogy elmúltam tizennyolc éves.

Természetesen erre mind a három gyerek úgy repült a rendőrségről, hogy még a lábuk sem érte a földet.

*

Egy rikkancs meséli a másiknak:

— Te, a Tolnai Világlapjából kivágtam a Lukács László arkéjét és felakasztottam a falra otthon a Petőfi arkéje alá.

— Miért?

— Még kérde is te marha. Hát nem tudod, hogy Lukács László vette el a kenyerünket. Azért akasztottam oda, hogy minden este legyen valaki, akire dühösen nézzen lefekvés előtt.

*

Tóth István rikkancs tizennégy éves.

— Mennyit kerestél eddig naponta? — kérdezzük tőle.

— Két forintot. De volt olyan nap is, hogy kettő nyolevanat is megkerestem.

— Mit csináltál azzal a sok pénzzel?

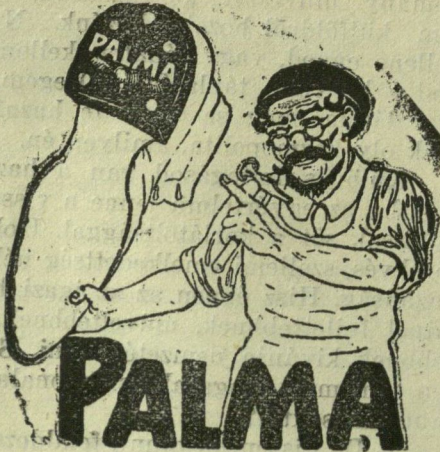
— Odaadtam az anyámnak az utolsó krajcár, mert hatan vagyunk testvérek és sok pénz kell a háztartásra.

— És mit fogsz csinálni ezután? Hiszen hiányozni fog nektek az a sok pénz.

— Azért nem esünk kétségbe, mert van egy bátyám, aki most mult tizenkilenc esztendő. Ő jelenleg egy boltban van alkalmazva, mint szolga, de csak harminc pengőt kap egy hónapra. Mostan abátyámat ki fogom egy hónapra. Mostan a bátyámat ki fogom ni, én pedig elmegyek valamelyik üzletbe ki futófunak, aztán megint rendben lesz minden. Juszt is megmutatom, hogy az a Somogyi Szilveszter nem fog ki rajtunk.

A mesterdalnok...

Cipőm szép és tökéletes,
Benne járni élvezetes,
Mert ha cipőt szegzek, varrok
Rajt' van

kaucsuk sarok.

Beszélgetés a Mesterrel.

A Mester: ifjabb Vastagh György, a szegedi Rákóczi-szobor alkotó művésze. A neve jócsengésű a magyar művészetben, sok alkotásban mutatta már be a tehetségét. II. Rákóczi Ferenc szobrának leleplezésére szombaton délben Szegedre érkezett az édesatyja idősebb Vastagh György szobrászművész és a fivére, Vastagh Géza festőművész társaságában. A Tisza-szállóban szálltak meg, a 7-es számú szobában.

A szállóban együtt találtam a három művészt.

— A Rákóczi-szoborról, legújabb alkotásáról ha mondana valamit, Mester...

A művész megkapó szerénységgel beszélt az alkotásáról:

— II. Rákóczi Ferencet, a fejedelmet ábrázoltam. Azt akartam megörökíteni, amikor 1703-ban seregével bevonult Szegedre. Az alak ruházata korhű, a páncélzat és a felszerelés autentikus. A tanulmányokat részben végeztem a Nemzeti Múzeumban, részben pedig Bécsben... Sajnos, a fővárosunkban nem szerezhettem meg mindent, igen nagy szükségem volt a császárvárosban való tanulmányra...

— A páncélt — folytatta a művész — Bécsben, Rákóczi egyik hadvezéréről mintáztam. A lovat szintén az osztrák fővárosban, az udvari istállóban. Ilyen ugynevezett kladrubi-ló nem is található már másfelé.

— A szobormű még nem befejezett, a talpazat középső részére majd megmintázom a cimert, a két oldalára pedig relief kerül. A két reliefet úgy tervezem, hogy azok a fejedelem Szegeden való tartózkodásából megkapó jelenetet ábrázoljanak.

— Mikor készül el a két relief és a cimere?

— Azt még nem tudom. Talán a jövő évben.

— Bizonyos az, — mondta idősebb Vastagh György, a lengő fehérszakállas, ősz művész — hogy Rákóczinál nincs hálásabb téma a magyar művészetben...

— Elmondanék még valamit, — mondta az ősz művész — ha meg nem haragudnék érte a fiam... A György fiam vasárnap délelőtt régi egyházi dalt énekel a belvárosi templomban, a zászlószentelés alkalmából.

— Meddig maradnak Szegeden?

— Vasárnap este visszautazunk Budapestre, sok a munka...

— Mi a legsürgősebb?

— A munkácsi Árpád-lovasszobor, a jövő tavasszal lesz a leleplezése. Az lesz a második Árpád-szobor az országban. Az első Zala György műve, Budapesten.

Hirdetéseket felvesz a kiadóhivatal Szeged, Kárász-utca 9.